

Ένα πανελλαδικό συλλαλητήριο που δεν πέρασε απαρατήρητο, λόγω της μαχητικότητας, της μαζικότητας και της συμμετοχής εκατοντάδων σωματείων, πραγματοποίησε το ΠΑΜΕ την 1η Νοέμβρη. Αξιοσημείωτο γεγονός είναι ότι στις διοικήσεις αρκετών συνδικάτων, που συμμετείχαν, δεν έχει πλειοψηφία το ΠΑΜΕ, ενώ σε αρκετές συνελεύσεις, η πρόταση στηρίχτηκε και από άλλες δυνάμεις. Το ΠΑΜΕ έριξε όλο το βάρος στην 1η Νοέμβρη, κάνοντας μια δίμηνη καμπάνια, με στόχο να πετύχει ένα βήμα στην ανασυγκρότηση των δυνάμεών του και ταυτόχρονα να εμφανίσει ένα «άνοιγμα» στη βάση των σωματείων.

Πέρα από την αποτίμηση των «αριθμών», ας δούμε την 1η Νοέμβρη συνολικά, ως προς το περιεχόμενο, το πλαίσιο διεκδικήσεων, τον τρόπο οργάνωσης, αλλά και το συνολικό σχέδιο και τη στάση των δυνάμεων του ΚΚΕ στο εργατικό κίνημα, αυτή την περίοδο.

Το περιεχόμενο της κινητοποίησης κινήθηκε στα όρια της λογικής των οικονομικών αιτημάτων του ΚΚΕ. Για παράδειγμα, ο στόχος για 751 ευρώ κατώτατο μισθό (ίδιο με τον αντίστοιχο του ΣΥΡΙΖΑ), δεν εξασφαλίζει καν την ανάκτηση των αιματηρών απωλειών, ούτε «ανεβάζει» τις διεκδικήσεις του κινήματος. Το βασικότερο όμως είναι ότι οι οικονομικές διεκδικήσεις είναι πλήρως αποσυνδεδεμένες από αναγκαίους πολιτικούς στόχους, όπως η ανατροπή της πολιτικής του μαύρου μετώπου κυβέρνησης - ΕΕ - κεφαλαίου, η διαγραφή του χρέους, η σύγκρουση με την ΕΕ κλπ. Έτσι μια σειρά από άμεσες διεκδικήσεις παραμένουν μετέωρες, καθώς δεν συνδέονται με τη συνολική πολιτική πάλη για την ανατροπή της επίθεσης.

Η διοργάνωση της 1ης Νοέμβρη διαπνεόταν από την γνωστή λογική: προαποφασισμένο πλαίσιο, αιτήματα, σύνθημα, ημερομηνία και εκ των υστέρων κάλεσμα για στήριξή της. Δεν ήταν στην πρόθεση των διοργανωτών να αναπτυχθεί κάποια συζήτηση για το αναγκαίο περιεχόμενο, δεν υπήρξε καμία διάθεση συντονισμού σωματείων και κοινής δράσης. Κυρίως όμως, δεν υπήρξε κάποια πρόταση συνέχειας, που να συγκεντρώνει δυνάμεις και να ξεφεύγει από τον σχεδιασμό των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ. Ως δια μαγείας οι εξαγγελίες του ΠΑΜΕ για κλιμάκωση, συνέπεσαν με την κήρυξη της επετειακής απεργίας στις 27 Νοέμβρη και έμειναν εκεί.

Κατά την περίοδο της προετοιμασίας του συλλαλητηρίου, οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ συνέβαλαν στην αδράνεια του συνδικαλιστικού κινήματος, αφού κάθε άλλη κινητοποίηση θα υπονόμει την 1η Νοέμβρη! Ένα χαρακτηριστικό άρθρο στο Ριζοσπάστη στις 9/10, σε μια προσπάθεια κατασκευής αντιπάλων, αναφέρει: «Προσπάθησαν στη συνεδρίαση του ΔΣ της ΟΛΜΕ να βάλουν θέμα γενικής απεργίας λίγο πριν τη 1η Νοέμβρη. Ο στόχος είναι προφανής: Να υπονομεύσουν την απόφαση εκατοντάδων σωματείων για κάθοδο στην Αθήνα. Είναι κυριολεκτικά αδίστακτοι». Ακόμα, θα περίμενε κανείς από το ΠΑΜΕ, έχοντας συσπειρώσει αρκετά σωματεία του εμπορίου για την 1η Νοέμβρη, στην απεργία του κλάδου την επομένη (2 Νοέμβρη) και στην κινητοποίηση για την κυριακάτικη αργία να επιδείξει κάτι πιο αξιόλογο, από μια μικρή πορεία και μοίρασμα ανακοινώσεων, μακριά από την Ερμού όπου δόθηκε η απεργιακή μάχη. Αλγεινή εντύπωση προκάλεσε φυσικά, η ανακοίνωση του ΜΑΣ για τα γεγονότα στο ΕΚΠΑ και οι καταγγελίες περί τυχοδιωκτισμού.

Παρά την όποια κριτική, δεν μπορεί κανείς να μιλήσει για «ένα κομματικό συλλαλητήριο» και να ξεμπερδέψει. Γιατί η μαζικότητά του, υπερέβη το εύρος των δυνάμεων του ΚΚΕ. Γιατί έγινε τόπος συνάντησης αγωνιστών από διαφορετικά ρεύματα της Αριστεράς που αναζητούν το συντονισμό και την κοινή δράση. Γιατί τελικά κλείνουν τα μάτια, όλοι όσοι δεν μπορούν, πίσω από τον δυσμενή συσχετισμό δύναμης για το ταξικό εργατικό κίνημα, να διακρίνουν τις δυνατότητες και τις αγωνιστικές διαθέσεις που αναδείχτηκαν. Διαθέσεις που αναπτύσσονται λόγω του βάθους της επίθεσης και του προβληματισμού πλατιών στρωμάτων για το συμβιβασμό του ΣΥΡΙΖΑ. Δυνατότητες για την υπέρβαση του εργοδοτικού συνδικαλισμού, καθώς μεγάλα τμήματα εργαζόμενων έχουν συνειδητοποιήσει το ρόλο και την καθηλωτική του στάση.

Ωστόσο η υποτίμηση των δυνατοτήτων, μαζί με την κομματικοκεντρική λογική, που υποτάσσει την ανάγκη της αντεπίθεσης του κινήματος στην ενίσχυση του κόμματος, διαπνέουν την ηγεσία του ΚΚΕ. Έτσι μετά το «μήνυμα λαϊκού ξεσηκωμού που έστειλε το συλλαλητήριο», κατά τους διοργανωτές, είναι επεικώς αναντίστοιχη η αναμονή του επόμενου βήματος από τον Παναγόπουλο. Ο αναγκαίος συντονισμός μιας σημαντικής μαγιάς αγωνιστικών σωματείων ώστε να πάρουν την πρωτοβουλία των κινήσεων από τον υποταγμένο συνδικαλισμό, προσκρούει στην άρνηση κάθε μετωπικής λογικής και κοινής δράσης, ενώ η καθήλωση του εργατικού κινήματος σε αγώνες διαμαρτυρίας, διευκολύνει την διαχειριστική λογική του ΣΥΡΙΖΑ.

Το επόμενο διάστημα κάθε δύναμη της μαχόμενης αριστεράς θα κριθεί από τη συμβολή της, στη συγκρότηση ενός μετώπου ρήξης και ανατροπής, ώστε οι διάσπαρτοι, κατακερματισμένοι αγώνες να συνενωθούν σε ένα ισχυρό πολιτικό κίνημα και να υπερβούν τη λογική των συμβολικών κινήσεων. Με αυτό έχουμε να αναμετρηθούμε όλοι και σε αυτό θα κριθούμε στις μάχες που έχουμε μπροστά μας.

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 9.11.2014